

BERICHTEN UIT DE STRIJD TEGEN DE GEVANGENIS

TERWIJL DE CIPERS VAN NAMEN nog maar net een punt hadden gezet achter hun staking tegen de komst van Farid Bamouhammad, werd de nieuwe isolatieafdeling in de gevangenis van Brugge vernield. Een dag later kwamen ook gevangenen op een andere afdeling in opstand. Vervolgens vond er een vierde ontsnapping met gijzelname van een cipier plaats en toonden gevangenen in Vorst hun ongenoegen over een zoveelste cipiersstaking. Ondertussen vonden de *welwillende critici* van de gevangenis er niks beters op dan een conferentie met specialisten te organiseren aan de Brusselse universiteit om tot de conclusie te komen dat de omstandigheden in de Belgische gevangenis en gesloten instellingen inderdaad wel schrijnend zijn. Met hun dossiers onder de arm hebben ze nu weer een excuus om met de politici rond de tafel te gaan zitten. Eind april dan: in Schaarbeek schiet de politie een 40-jarige man dood. Volgens de laatste berichten had de man, op weg naar zijn werk, een aanranding gezien en ging hij de aanrander achterna. Een toevallige flikkenpatrouille vond het belangrijker om eerst de identiteit van de man na te gaan. De controle escaleerde, de man verwondde een flik aan de arm en uiteindelijk doodde zijn collega de man met meerdere schoten in de borst en in de arm.

De volgende dag staat er al terug schoolgaande jeugd op de plaats waar de wetenschappelijke politie een afgetekend silhouet had achtergelaten. Hier en daar een schuchtere blik, maar voor de rest gaat alles z'n gewone gangetje. Ook de dagen die daarop volgen blijft het opvallend rustig in de wijk en daarbuiten. Er hangt een zekere spanning in de lucht, maar slechts een weinig vuur en wat stenen lijken uiting te geven aan de woede om een zoveelste moord van de Staat. Zijn de uitgebuiten van vandaag zo gewend geraakt aan het dagelijkse geweld van de afstompende arbeid, van de uitzichtloosheid, van het racisme,

van de machocultuur, van de alomtegenwoordige controle,... dat ze er alleen nog maar lijdzaam tegenover kunnen staan? De grote, zwijgende meerderheid bewandelt het pad dat haar eigen is: over de gekalkte silhouetten van de vermoorden stappen. En ergens wel beseffen dat er iets mis is, de blik afwenden om vervolgens weg te zakken in de berusting van de dagelijkse routine. En zo sterven er 'ongemerkt' duizenden mensen: van ellende, van het geweld van de uitbuiting, aan de grenzen, in de gevangenis en gesloten centra, onder de kogels van de flikken en de soldaten.

Het is al langer dan vandaag duidelijk dat de macht niet alleen steunt op dwang en de matrak, maar ook op de instemming en de berusting van haar 'onderdanen.' Er zijn mensen met heel wat minder bewegingsruimte (zoals de gevangenen die de voorbije jaren in opstand gekomen zijn) die blijkbaar, misschien wel met de moed der wanhoop, in staat zijn om te identificeren en aan te vallen wat hen kapotmaakt. Maar ook daar is het nooit de meerderheid der gevangenen geweest, slechts een minderheid met het hart op de juiste plaats en die weet haar woede te richten. Laten we dus vooral rekenen op onze eigen krachten en ruimte maken om echte banden van medeplichtigheid te smeden – in de wijken zoals over de muren heen.

Meezwemmend op de golven van rebellie, geladen met de woede om zoveel lelijkheid en ellende in deze wereld, koppig in de wil om te blijven zoeken naar de mogelijkheden tot revolutie, vonden we het een gepast moment om dit tussennummer uit te brengen als kleine bijdrage. Niets is voorbij, alles gaat verder.

adres
Postbus 187
Vooruit-
gangsstraat 80
1210 Brussel

mail
uitbraak@gmail.
com

website
[http://uitbraak.
blogspot.com](http://uitbraak.blogspot.com)

De isolatie-afdeling in Brugge is niet meer...

NOG GEEN TIEN MAANDEN GELEDEN werden twee nieuwe isolatieafdelingen (AIBV, Afdeling Individuele Bijzondere Veiligheidsmaatregelen) geopend in de gevangenissen van Brugge en Lantin. Het zijn twee modules met telkens een tiental individuele cellen. In de module wordt het contact met medegevangenen die ook in de module zitten tot een absoluut minimum beperkt. Op cel mag je slechts over een

“De AIBV is een positief project.”

Laurent Sempot,
woordvoerder van het
Directoraat-Generaal van het
Gevangeniswezen

hen zoveel mogelijk zintuiglijke ervaring te ontnemen... In de voorbije tien maanden kwam het al vaak tot ‘kleine’ opstootjes in de module, gaande van poging tot brandstichting tot aanvallen tegen cipiers.

De Belgische Staat beschikte in tegenstelling tot andere landen zoals Frankrijk (QHS-regime) en Spanje (FIES-regime) tot voor kort niet over zo’n gespecialiseerde afdelingen om mensen kapot te maken. Maar het regent maatregelen om komaf te maken met de schijnbaar onvermoeibare onrust in de gevangenissen en gesloten centra. De isolatie van ‘onruststokers’ en ‘ontsnappers’ staat naast de uitbreiding van het elektronische toezicht, de bouw van nieuwe gevangenissen, de deportatie van gevangenen naar andere landen, de mogelijke afkoping van de gevangenisstraf...

Door een aantal gevangenen levend te begraven dacht de Staat komaf te kunnen maken met een zekere wil tot rebellie. Nochtans vernielden vijf gevangenen op 1 april 2009 de isolatie-afdeling in Brugge. Ze hebben eerst de cellen onder water doen lopen en hebben vervolgens alles wat er kapot te maken viel vernield. Pas enkele uren later kon het Speciale Interventieteam van de Brugse Politie hen overmeesteren. De media zweeg vervolgens in alle talen over het feit dat de volgende dag ook op een andere afdeling in de Brugse gevangenis het tot een opstand kwam. Hiermee toonden gevangenen dat de scheidingen die de Staat wil aanbreken niet zomaar aanvaard worden. Het toont aan dat er nog altijd een zeker besef van solidariteit aanwezig is. Voeg daar moed en vastberadenheid aan toe en ze zullen nooit genoeg hebben aan nieuwe kerkers en folterpraktijken om de rebellie te breken. Tot op de dag van vandaag blijft de isolatie-afdeling in Brugge gesloten...

**“Het AIBV is geen vergeetput.
Laat staan dat het hier het Belgische
Guantanamo zou zijn.”**

– Sybille Haesebroeck, directrice van de gevangenis van Brugge

REVOLTE BINNEN EN BUITEN...

In 2008 kregen zo’n 200 cipiers te kampen met agressieve gevangenen, met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

13 maart Arlon – Een gevangene steekt zijn matras in brand.

15 maart Ittre – Drie gevangenen ontsnappen uit de gevangenis van Ittre. Met zelfgemaakte messen bedreigen ze de cipiers en maken zo hun weg vrij naar buiten. Een cipier werd verwond aan de hals. Een persoon wordt een tijd later opnieuw gearresteerd.

18 maart Brussel – Zo’n 250 mensen vertrekken in een wilde betoging door de straten van Brussel. De Wetstraat

wordt gedurende meer dan een uur geblokkeerd door de betogers, het ministerie van Turtelboom (Asiel en Migratie) wordt bekogeld met eieren, de toegangsdeur wordt ingeslagen en een politiecommissaris krijgt boksen en stampen.

19 maart Namen – Er breken onlusten uit in de gevangenis van Namen nadat de cipiers al een week in staking zijn tegen de overplaatsing van Farid Bamouhammad. Het speciale interventie-team van de politie viel de gevangenis binnen en gebruikte tasers (stroomstootwapens) tegen gevangenen. Verschillende gevangenen werden in isolatie gestoken.

26 maart Merksplas – Een gevangene steekt zijn matras in brand.

26 maart Leuven – Een betoging tegen de optocht van het fascistische studentenvereniging NSV mondt uit op vernielingen en confrontaties met de flikken. Vier flikkenwagens worden kapotgeslagen, er wordt vuurwerk gesmeten naar de flikkenlinies, rookbommen afgestoken, verbommen gesmeten en de ruiten van banken en andere kapitalistische instellingen worden ingesmeten.

30 maart Brussel – Wanneer een bestuurder zich verzet tegen een politiecontrole wordt hij snel vervoegd door

anderen. Bij de schermutselingen raakten twee agenten gewond. Eén agent liep een breuk aan de knieschijf op.

1 april Brugge – In de Hoogbeveiligde Afdeling van Brugge breekt een opstand uit. Vijf gevangenen vernielen hun cellen, zetten de afdeling onder water en maken het isolatiekwartier onbruikbaar.

2 april Brugge – In navolging van de opstand de dag eerder breken er ook onlusten uit op de normale afdeling. Minstens één iemand wordt hiervoor een maandlang in isolatie gestoken.

Ontsnapping uit Berkendaal, brand in Vorst

Op 10 april 2009 slaagt een gevangene uit de vrouwengevangenis van Berkendaal erin te ontsnappen tijdens een verblijf in het Sint-Pietersziekenhuis in Brussel. Twee mannen die haar eerder op de dag bezocht hadden, komen ’s avonds terug en overmeesteren de cipier die de gevangene bewaakt. De cipier krijgt rake klappen in het gezicht en wordt zelf vastgeboeid aan het ziekenbed. Het trio kan zo benen nemen.

De cipiers van Berkendaal gaan enkele dagen later in staking en worden hierin vervoegd door de cipiers van Vorst, de mannengevangenis twee straten verder. Anders dan in het rustige Berkendaal is de sfeer in Vorst bijzonder gespannen. Terwijl alle camera’s op de stakende cipiers en hun klaagzang gericht staan, verschijnt er rook uit enkele cellen. Een aantal gevangenen gooien brandend papier en ander materiaal naar buiten en zo wordt er een klein brandje gesticht op een aanpalend dak.

Kort daarop beginnen verschillende gevangenen op de deuren te bonken.

Gevangenis van
Sint-Gillis

DE GEVANGENIS IS NIETS ANDERS dan de weerspiegeling van de maatschappij waarin we leven. De maatschappij zelf is één grote gevangenis waar het merendeel van de mensen opgesloten zitten in de noodzaak om geld te vinden, in het ontbreken van elk perspectief in het leven, in de rollen van onderwerping en gebiedstigheid die de heersende waarden hen opgelegd hebben. Net zoals in de straat zijn er in de gevangenissen, psychiatrische centra en deportatiekampen mensen die niet berusten, die een zekere smaak voor vrijheid en verlangen naar een beter leven niet begraven omdat een rechter hen dat bevolen heeft. Mensen die dagelijks de vernedering om te gehoorzamen aan cipiers en chefs weigeren. Voor wie de muren en de prikkeldraad van de gevangenis nog niet gegrift staan in hun hersenen en die ze daartegen eerder beschouwen als obstakels die overwonnen moeten worden. Want de straf die de maatschappij, doorheen zijn rechters en justitie, hen heeft toebedeeld, is slechts het gevolg van een wereld die gebaseerd is op uitbuiting en onderdrukking.

OVER DE VERWOESTING
VAN DE ISOLATIEMODULE
IN DE GEVANGENIS
VAN BRUGGE

AL SINDS DRIE JAAR faast een kleine storm van revolte door tientallen gevangenissen en gesloten centra in België. Door in opstand te komen, de gevangenisinfrastructuur in brand te steken, de cipiers aan te vallen, te ontsnappen, hebben sommige gevangenen teruggevonden wat het systeem hen definitief tracht te ontnemen: moed, een verlangen naar vrijheid en een stoutmoedigheid die ervan droomt om komaf te maken met de rotzooi die deze maatschappij voortbrengt.

ALS ANTWOORD heeft de Staat ondermeer twee isolatiemodules in Lantin en Brugge geopend, echte gevangenissen in de gevangenis, om de 'weerspanningen' beter te kunnen isoleren en breken. Maar zelfs in deze kooien zijn sommigen de smaak van de strijd niet verloren. Op 2 april 2009 hebben gevangenen in Brugge de cellen van deze module onder water gezet en vervolgens bijna volledig kapotgeslagen. Op het moment dat de regering haar plannen aankondigt om zeven nieuwe gevangenissen te bouwen, zijn ze nu verplicht om hun paradepaardje, de isolatiemodule in Brugge, te sluiten. De opsluitingsmachine loopt dus niet zo gesmeerd als het lijkt.

KRACHT EN MOED VOOR ALLEN DIE VECHTEN VOOR
DE VRIJHEID, ZOWEL BINNEN ALS BUITEN!

LATEN, OOK WIJ, ALLES WAT ONS
OPSLUIT EN UITBUIT, AANVALLEN!

De 'meesterzet' van minister Stefaan de Clerck

De minister van Justitie Stefaan de Clerck omschreef het, bescheiden als politici zijn, als een 'meesterzet tegen de overbevolking in de Belgische gevangenissen'. De Belgische Staat wil cellen gaan huren in Nederland en er zo'n drie- tot vijfhonderd gevangenen dumpen die hier veroordeeld werden. Het zou om een tijdelijke maatregel gaan aangezien de Staat er prat op gaat tegen 2012 meerdere nieuwe gevangenissen te kunnen openen. Eens te meer wordt duidelijk hoe de Staat met haar gevangenen omgaat (net zoals haar andere 'onderdanen'): als pionnen die naar believen verplaatst kunnen worden.

In de hoofden van de machthebbers is elk individu immers voornamelijk de sociale rol die haar opgelegd wordt. Zo worden we beschouwd als 'arbeidskrachten', 'reproductiemachines', 'gevangenen', 'illegalen',... De zogenaamde sociale wetenschappen zoals sociologie en criminologie verschaffen aan de macht de rationele middelen om die categorieën op te stellen en te vatten. De opsluiting van individuen in categorieën geeft hen vat op ons bestaan, laat haar logica binnendringen in onze levens en de weg uitstippelen die we moeten afwandelen. Het mag dan ook niet verbazen dat die categorieën op dezelfde manier behandeld worden als een economische grondstof, als een bouwsteen in hun machtsbolwerk die naargelang hun behoeften kan verschoven worden. Sommige categorieën moeten gedeporteerd worden, anderen moeten ingelijfd worden in de arbeidsregimenten die altijd paraat staan om te bewegen op commando van het kapitaal, nog anderen worden weggecijferd op de lange wachtlijsten voor een beter bestaan dat nooit komt.

Ook gevangenen vormen geen uitzondering op die logica. Alsof ze louter grondstoffen waren, moeten ze gedelokaliseerd worden omdat het vermogen van de opsluitingsmachine hier ontoereikend is. De Nederlandse Staat loopt te pronken met haar geperfectioneerde gevangenissen en heeft er geen probleem mee om België uit de nood te helpen. Uiteraard hangt daar een prijskaartje aan, en niet alleen maar in de zin dat België huur moet betalen voor de cellen. De deportatie-akkoorden (die landen aanvaarden om uitgeprocedeerde asielzoekers terug "op te nemen") met Marokko gingen hand in hand met bilaterale akkoorden over de export van groenten. Nepal stemde toe in ruil voor de leveringsvergunning van wapens die gefabriceerd worden door FN-Herstal. Ook gevangenen zijn een pasmunt voor *zakendoen*. Tenslotte lijdt het geen twijfel dat de deportatie naar Nederland gebruikt zal worden als een soort van disciplinaire straf om lastige gevangenen op een nog andere manier dan isolatie of overplaatsing te kunnen afzonderen.

België heeft trouwens reeds akkoorden afgesloten met landen zoals Polen om 'hun' gevangenen terug te nemen en de straf waartoe ze door Belgische rechtbanken veroordeeld werden in 'hun' land uit te zitten. Er zijn eveneens nog steeds onderhandelingen daarover lopende met andere landen zoals bijvoorbeeld Marokko. Allemaal maatregelen om de druk in de gevangenissen hier van de ketel te halen.

Los van de walgelijke bevolkingspolitiek die individuen reduceert tot categorieën en verplaatsbare pionnen op het schaakspel van de macht, brengt de deportatie van gevangenen naar Nederland een heleboel problemen met zich mee. Gevangenen en bezoekende familie of vrienden zullen er misschien niet kunnen praten met medege-detineerden omdat ze de taal niet machtig zijn, hun toegang tot dokters en assistenten

zal ingewikkelder worden omwille van communicatieproblemen, bezoekers zullen heel wat kilometers extra moeten afleggen, de bijstand van advocaten zal verminderen omdat die

vaak niet bereid of bevoegd zullen zijn om naar Nederland te reizen (en daarenboven kennen ze de Nederlandse strafwet of het gevangenisregime niet),... Met al deze zaken in het achterhoofd is het duidelijk dat de deportatie van gevangenen naar Nederland één van de zoveel pogingen is om te isoleren en af te zonderen.

Brandstichting tegen ACOD-kantoor in Gent

De 'meesterzet' van Stefaan de Clerck is niets anders dan één van de vele maatregelen om de ontevredenheid en de revoltes in de gevangenissen de kop in te drukken. Argumenten als overbevolking of slechte omstandigheden worden gewoon gebruikt als voorwendsels om te verhullen waar het echt om draait: een zo efficiënt mogelijke machine uitbouwen om mensen op te sluiten en hun wil te breken. Moge het de Nederlandse Staat zuur opbreken en wie weet dat het virus van de revolutie binnen de muren zich ook over de landsgrenzen heen laat deporteren.

2 april Chatelet (nabij Charleroi) – Rond 3 uur 's morgens breekt een brand uit in het Chileens consulaat. Een tijd daarvoor was er internationaal opgeroepen tot een solidariteitsweek met de rebellen in Chili. Onlangs was het één jaar geleden dat de anarchist Jhonny Cariqueo Yáñez tijdens rellen vermoord werd door de Chileense politie.

4 april Ath – Brandstichting tegen een supermarkt Trafic. De winkel brandt volledig uit.

6 april Brussel – "Om de vernietiging van het kwartier hoge veiligheid in de gevangenis van Brugge te vieren werd de inkomhal van het politiecommissari-

aat nabij het Noordstation in Brussel in brand gestoken. Solidariteit!"

7 april Gent – Brandstichting tegen de hoofdzetel van de ACOD, de koepel van de socialistische bonden in verschillende overheidssectoren zoals politie, leger, cipiers, bureaucraten allerhande. Er is aanzienlijke schade binnen het gebouw. Computers, elektriciteitskabels, telefoons en documenten werden vernield.

8 april Ieper – Brandstichting tegen een stationsloods van Infrabel (NMBS). Er is aanzienlijke schade.

9 april Brussel - Arbeiders van het Ita-

lian Automotive Center (IAC) sluiten een tijdlang een HR-manager en een afgevaardigde van Fiat uit Turijn op in de burelen van het filiaal Meiser. Op dat moment vonden onderhandelingen plaats met de vakbonden. Tientallen arbeiders dreigen er hun job te verliezen.

9 april Namen – Een gevangene uit Namen ontsnapt tijdens een transfer naar het ziekenhuis. Hij vroeg om naar het toilet te gaan en is vandaaruit gaan lopen.

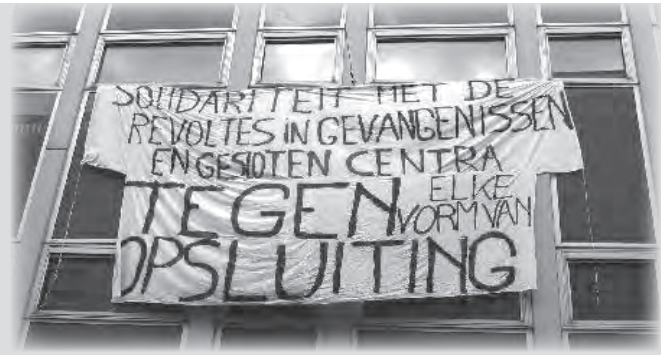
10 april Brussel – Een gevangene uit Berkendaal ontsnapt tijdens een verblijf in het ziekenhuis. Enkele weken later wordt ze opnieuw gearresteerd.

11 april Brussel – In navolging van het gesloten centrum in Vottem wordt ook 127bis in Steenokkerzeel geblokkeerd. Zo'n 70 mensen blokkeerden de toegang tot het centrum en konden zo de uitwijzingen van die dag verhinderen. Enkele uren later werden ze allen gearresteerd en kort daarop vrijgelaten.

14 april Houthalen – Er wordt brand gesticht aan de parochiezaal, de toegangsdeur raakt beschadigd.

14 april Andenne – Vroeg in de ochtend ontsnappen twee celgenoten uit de gevangenis van Andenne. Bij het openmaken van de cellen bedreigen ze een cipier met een zelfgemaakt mes en

BEZETTING VAN DE AFDELING CRIMINOLOGIE VAN DE UNIVERSITEIT IN GENT

Op woensdag 29 april 2009 bezetten zo'n 25-tal anarchistenvan 3 aula's van de Faculteit Criminologie van de Universiteit Gent. Dat deden ze uit solidariteit met de opstanden in de gevangenissen en de gesloten centra en meer bijzonder met de vernieling van de Hoogbeveiligde Afdeling van Brugge begin april. In de vroege uurtjes drongen ze de aula's binnen en barricadeerden de toegangsdeuren met balken, tafels, kettingen en ander materiaal. Er werd een meterslange spandoek uitgehangen dat las: 'Solidariteit met de revoltes in de gevangenissen en gesloten centra. Tegen elke vorm van opsluiting' en flyers dwarrelden door de ramen waarin de bezetters hun beweegredenen uit de doeken deden. Buiten verzamelden sympathisanten en... gefrustreerde rechtertjes-in-spe. In de namiddag verlieten de bezetters het universiteitsgebouw en een aantal onder hen werden achternagezeten door agenten in burger. Zeven kameraden werden gearresteerd en kort daarop, na foto's en vingerafdrukken, weer vrijgelaten. Door de bezetting werden de lessen van die dag afgeschaft.

ONOPHOUDELIJK GEVEN progressieve gevangenisdirecteurs, sociologen, onderzoekers, verlichte intellectuelen en kritische journalisten ons hun mening te kennen over het gevangeniswezen. Af en toe staan ze zelfs kritisch tegenover de brutale aspecten ervan zoals de overbevolking waardoor gevangenen vaak met vier op een cel van twee zitten; zoals het gebrek aan activiteiten en bezoek waardoor velen 22 uur per dag op cel zitten; zoals de brutaliteit van de cipiers die tegenwoordig zelfs tasers (elektroshocks) gebruiken om opstandige gevangenen te kalmeren. Maar deze kritieken stellen de gevangenis niet fundamenteel in vraag. Ze versterken zelfs het democratische mechanisme dat achter de opsluiting van duizenden mensen schuilgaat. Het zullen niet de politiciers of de valse critici van deze wereld zijn die een echte kritiek van het gevangeniswezen, haar justitie en dus haar maatschappij naar voren kunnen schuiven. De gevangenis is immers niets anders dan een instrument ter verdediging van de bestaande orde, zowel in sociale, economische als morele zin. In die zin kan een kritiek van de gevangenis niet losstaan van een kritiek op de bestaande orde die de wereld verdeelt in onderdrukkers en onderdrukten, in uitbuiters en uitgebuit, in meesters en slaven en die ondermeer gevangenissen nodig heeft om dat zo te houden.

Sinds meer dan drie jaar teistert een storm van revolte de gevangenissen en gesloten centra. Vele gevangenen kwamen in opstand, vernielden de gehate gevangenisinfrastructuur, brandden de cellen plat, vielen de cipiers – die huurlingen van de Staat – aan of gijzelden hen om buiten te geraken en probeerden te ontsnappen. Een opstand in de ene gevangenis verspreidde zich naar de volgende; een succesvol gebruik van een bepaalde methode zorgde voor een verveelvoudiging ervan, zoals onlangs duidelijk werd met de gijzelname van cipiers om te proberen ontsnappen. Wat we op z'n minst kunnen zeggen, is dat de breuk met de normale gang van zaken, de opstand, alleszins de ruimte opent om echte vragen te stellen die niet recupereerbaar zijn binnen het democratische spektakel van de politiek en haar specialisten. Ook al weten we niet wie al die opstandige gevangenen zijn, we herkennen in hun daden een drang naar vrijheid en een woede die ook de onze is. Een woede tegenover de onnoemelijke schandelijkheid van deze wereld met haar tralies, haar prikkeldraad, haar cellen, haar bewakers, haar rechters, haar deportaties...; een drang naar vrijheid die niet langer verdraagt bevolen te worden, te aanvaarden, te berusten, uitgebuit te worden, weg te kijken wanneer een kameraad voor de zoveelste maal in de isolatiecel belandt...

De gevangenis is in feite niets anders dan de weerspiegeling van de maatschappij waarin we leven. De gevangenis en de vrijheidberoving zijn geen uitzonderingen op de democratie, geen tijdelijke opschortingen van iemands leven, maar één van de gevolgen van

wandelen zo door alle deuren. Enkele uren later werden ze opnieuw gearresteerd. Vier jaar geleden waren ze al eens samen ontsnapt uit de gevangenis van Ittre.

14 april Brussel – Op het moment dat de cipiers van Berkendaal en Vorst in staking zijn, gooien enkele gevangenen brandend materiaal naar buiten terwijl anderen op de deuren bonken. Er werden ook vernielingen aangebracht aan de gevangenisinfrastructuur.

16 april Brussel – Een groep studenten verstoort een verkiezingscongres van de Europese liberalen. Buiten volgt een confrontatie met de politie wanneer die mensen arresteert. Een politieagent loopt een barst in zijn been op. Allen worden kort daarop vrijgelaten.

16 april Mechelen – Twee parkeerautomaten worden in brand gestoken met een brandbare vloeistof.

19 april Brussel – De politie schiet een man dood in Schaarbeek. Na een

verbale confrontatie spotten twee politieagenten traangas in zijn richting, de man verwondde een agent met een vouwmes. Daarop schoot de andere agent de man dood. Enkele uren later worden twee sensatiegeile cameraploegen aangevallen in de buurt.

19 april Brussel – In Schaarbeek wordt een bankautomaat van De Post [die ondermeer de rekeningen van gevangenissen en gesloten centra beheert] in brand gestoken. Enkele straten verder brandt ook een auto volledig uit.

21 april Brussel – Een 15-jarige jongen neemt tijdens een poging tot arrestatie het wapen af van een agent, richt het op zijn borst en lost een schot. De agent kon het wapen nog net wegduwen. De agent raakte wel gewond, de jongen werd in een gesloten instelling van Everberg geplaatst.

23 april Brussel – Een 30-tal werknemers van FIAT België blokkeren het kruispunt nabij de IAC autoverdelers aan Meiser. Ze gooien ook eieren en bloem naar het kantoorgebouw en de

een logica die heel deze maatschappij regeert. Kinderen worden opgesloten in scholen om hen vooral gehoorzaamheid te leren; volwassenen worden de helft van hun dag opgesloten op een arbeidsplaats om het nodige geld bijeen te werken en slechts de bazen rijker te maken; anderen slikken dagelijks anti-depressiva omdat ze anders de perspectiefloosheid en de verveling van het bestaan dat deze maatschappij ons aanbiedt niet meer aankunnen; nog anderen worden opgejaagd en vervolgd door de moderne slavendrijvers van de VDAB en de RVA. En wat te zeggen over een maatschappij die haar ouderen opsluit en dumpt in afgegrensde tehuisen, die haar actieve kinderen het etiket ADHD opplakt en de bijbehorende pillen geeft; die haar nieuwelingen begroet met racisme, razzia's en deportatie; die – democratisch als ze is – *iedereen* vergiftigd met de uitstoot van haar fabrieken, haar nucleaire afval, haar milieuverwoesting; die dieren herleidt tot *grondstof* en hen bijgevolg op industriële schaal afslacht? Er is dus eigenlijk geen fundamentele breuk tussen binnen en buiten, tussen deze maatschappij en haar gevangenis: er is vooral een hele continuïteit die maakt dat onze solidariteit met de opstanden in de gevangenis vooral betekent om hier en nu te vechten tegen alles wat ons tot gevangenen van dit systeem maakt. Niet alleen tegen de rechters die dagelijks tientallen jaren gevangenis uitdelen, maar ook tegen de bazen die ons opjagen en geld verdienen op onze kap; niet alleen tegen de cipiers die elke dag weer de celdeuren op slot draaien, maar ook tegen de patriarchale huisvader die z'n vrouw en kinderen met ijzeren vuist regeert; niet alleen tegen de bedrijven die dag in dag uit geld verdienen met de bouw en het onderhoud van de gevangenissen, maar ook tegen allen die privileges verworven hebben waardoor deze wereld onderverdeeld is en blijft in arm en rijk.

We hebben er vandaag voor gekozen om de faculteit Rechtsgeleerdheid en meer bepaald de vakgroep Criminologie te bezetten in solidariteit met de opstanden in de Belgische gevangenissen en elders in de wereld. De keuze daarvoor is niet toevallig. Maar al te vaak probeert de universiteit en haar resem specialisten zichzelf te verkopen als de neutrale, wijze scheidsrechter die boven het gewoel in de maatschappij staat. Nochtans is de universiteit een instelling die het terrein onderzoekt, adviezen geeft, specialisten opleidt om de macht in al haar vormen beter te dienen. Het is niet anders voor de criminologen in opleiding, die later vaak gaan werken voor Justitie, voor de politie, voor de gevangenis. Criminologie is

de wetenschap die 'de criminelen' onder de loep neemt, hun gedrag en afkomst analyseert, aan de machthebbers de informatie verschaft om hen als ontleder categorie te begrijpen en dus te controleren en beheren. En dat terwijl de hoge heren, volledig legaal en ondersteund, dagelijks miljoenen mensen laten bombarderen, uithongeren, uitbuiten, deporteren, opsluiten louter en alleen om hun macht en winst te vrijwaren. Criminologen, net zoals de andere collega's specialisten, kunnen niet zwaaien met verontschuldigen als 'wij zijn neutraal', 'wij doen objectief onderzoek'... Want deze wereld van onderdrukking heeft niet alleen maar uniformen en matrakken nodig om zichzelf te beschermen, niet alleen maar de berusting van haar onderdanen, maar ook knappe koppen in witte jassen of in een stoffige progressieve vest met de pijp aan de lippen, om haar bij te staan in de rationele planning van alles wat schandelijk en misselijkmakend is in deze wereld.

Laten we tenslotte niet vergeten dat het enige antwoord, en we hadden niets anders verwacht, van de Staat op de woedekreten vanachter de muren de bouw van meer gevangenissen (zoals de nieuwe psychiatrische gevangenis hier in Gent), de aanwerving van meer cipiers en bewakers van alle soorten, de uitbreiding van de sociale controle via razzia's, camera's en bureaucraten is. Laten we er alles aan doen om te zorgen dat hun machine niet zo gesmeerd loopt.

We willen met deze bezetting ook een vrijheidslievende groet sturen naar de gevangenen die begin april in de gevangenis van Brugge het isolatiekwartier verwoest hebben. Dit isolatiekwartier was één van de antwoorden van de Staat op jaren van revolutie – en nu werd ook dit door de moed en vastberadenheid van een aantal gevangenen herschapen tot een ruïne. Dit is wederom een stap vooruit in de permanente strijd tegen de gevangenis en haar wereld die haar gevolgen nog zal kennen...

Kameraadschappelijke groeten ook aan alle gevangenen die de voorbije jaren gevochten hebben tegen wat hen kapot maakt – jullie weten dat dit ook voor jullie is.

Moed en kracht voor allen die blijven vechten voor de vrijheid, zowel binnen als buiten!

Strijd tegen de gevangenis en de wereld die haar voortbrengt!

vensters van de toonzaal, waarop ook slogans verschijnen tegen de ontslagen.

23 april Brussel – Bij het begin van de onderhandelingen over zo'n 165 ontslagen gijzelen de werknemers de directie van het chemisch bedrijf Cytec in Drogenbos. De werknemers legden spontaan het werk neer en parkeerden een vorkheftruck voor de ingang van het administratief gebouw, waardoor de directie het gebouw niet meer kan verlaten.

24 april Brussel – Tijdens een bezetting van een aula van de ULB, de Fransta-

lige vrije universiteit van Brussel, worden zware vernielingen aangebracht aan de infrastructuur. Na enkele dagen worden de bezetters ontruimd door een meute studenten en politieke groepen (waaronder ook Comac) die het niet konden verdragen dat het heilige huisje van de universiteit bekrast werd.

25 april Brussel – Jongeren vallen politiewagens aan met stenen. De ruiten werden ingesmeten. Elders worden de banden platgestoken van een politiewagen. De politie verklaart dat ze vaak te kampen hebben met aanvallen, van eie-

ren tot vandalisme en brandstichtingen tegen hun wagens.

28 april Charleroi – Bij zijn aankomst in de jeugdinstelling in Gilly bedreigt een jongen een opvoeder. Hij neemt hem mee naar het bureau van een andere opvoeder, doet de deur op slot en snijdt de telefoonlijnen door. Daarop belde hij naar zijn advocaat, en werd zo overmeesterd en gearresteerd.

28 april Beernem – Wanneer de politie een man wil arresteren voor collocatie in een psychiatrisch centrum, neemt

die een wapen en schiet in de richting van de politieagenten. De ruiten van de politiecombi raakten beschadigd.

28 april Leuven – Tijdens een betoging tegen studiehervormingen komt het tot een confrontatie met de politie. De agenten worden bekogeld met eieren en stenen. Er wordt ook een barricade opgeworpen. Een meisje uit Frankrijk wordt afgevoerd naar het ziekenhuis nadat ze gewond raakte door het waterkanon.

Over gijzelname gesproken...

OP MINDER DAN DRIE MAANDEN tijd vonden er vier ontsnappingen plaats waarbij gevangenen een cipier gijzelden om hun collega's te dwingen de poorten te openen. Bijna al deze ontsnappingen waren succesvol, ook al werden enkele gevangenen een tijd later terug ingerekend. Het lijkt geen twijfel dat een succesvolle methode inspireert en zich dus verspreidt. Het was niet anders met de redelijk recente reeks van individuele brandstichtingen in cellen.

Misschien vinden sommigen dat veel door de beugel kan, maar dat gijzeling er toch wel overgaat. En we bedoelen hier niet de journalisten, politici en bazen die misschien angst krijgen om zelf ook ooit eens een keertje uitgekozen te worden als doelwit voor een gijzelname. Het zou echter van maar weinig schroom getuigen om te beweren dat een gijzelname op zich genomen geen, laten we zeggen, *onaangename* daad is. Er zijn maar weinig mensen die beweerd hebben dat het makkelijk is om een wapen op iemand z'n kop te richten – of het nu om een gijzelname, een bankoverval of zelfs de verdediging van het eigen leven gaat.

Bij eender welke actie of daad is het belangrijk de specifieke verantwoordelijkheden van diegenen die schade gaan ondervinden uit te klaren. We hebben het al vaak gehad over de rol van cipiers en al te vaak kregen we als tegenargument dat de meeste cipiers zelf ook maar arme drommels zijn. Dat kan misschien wel zijn, maar veel ellende in je leven kennen kan nooit een excuus zijn. Het is niet omdat je zelf klappen gekregen hebt van je vader dat je dan zelf over een 'excuus' beschikt om je eigen kinderen in elkaar te rammen. Het is niet omdat je in armoede geboren bent, dat je een excuus hebt om mede-armen te gaan verklappen, arresteren, opsluiten, deporteren. Al lang genoeg verhullen deze luchtspiegelingen over sociologische excuses de reële collaboratie die het systeem evenzeer in stand helpt houden dan de matrak van de flik. De functie van cipier laat maar weinig abstractie toe over zijn reële functie: dag na dag maakt hij het mogelijk dat de bewegingsvrijheid van anderen afgepakt wordt. In die zin maakt de cipier, in eerste persoon, zeer zeker deel uit van de gevangenisinfrastructuur. Diegene die kiest voor de aanval tegen de gevangenis (om welke reden dan ook, je vrijheid proberen veroveren is alleszins al een mooie reden) zal ongetwijfeld ook de cipiers als obstakels op zijn of haar weg vinden. Aan ieder om uit te zoeken hoe hij of zij die obstakels het best kan overwinnen. Voor ons anarchisten is de kous daarmee echter niet af: in de aanval en de strijd willen we, ten midden van alle contradicties waar we geen abstractie van kunnen maken, de doelen en de middelen laten samenvallen. Alleen zo kunnen we vermijden te vervallen in een oorlogslogica van twee legers (waarin wij soldaten zouden worden) die slechts de autoriteit zal reproduceren... Daarom mogen we niet licht omspringen met de kwestie van gijzelname. Want een helikopterpiloot of een toevallige voorbijganger draagt niet dezelfde verantwoordelijkheid in de vrijheidberoving als een cipier. En daarom lijkt het ons gepast om in zulke situaties

zowel de *politieke* apologie als de *moralistische* veroordeling achterwege te laten. Dat is geen teken van zwakte, maar net een teken van een sterk bewustzijn van een aantal contradicties die we misschien beter gewoon als zodanig assumeren in plaats van ze te proberen verantwoorden met acrobatische toeren van de retoriek en de politiek.

Een aantal veranderingen in de structuur van de macht en de controle doen zeker meer grijpen naar gijzelname. Wanneer de banken zo beveiligd zijn dat je er niet meer zomaar kan binnenwandelen, is het slechts een logisch gevolg dat hun managers thuisbezoeken krijgen. Wanneer de directies van bedrijven zich verschuilen achter een heel rookgordijn van 'objectieve marktwetten', 'aandeelhoudersbeslissingen' en een 'ik zou wel willen, maar het kan niet anders', dan is het niet meer dan normaal dat arbeiders en werknemers hen graag eens enkele uren of dagen de spiegel van hun verantwoordelijkheid voorhouden. Wanneer je elke dag cipiers ziet komen die je celdeur op slot draaien, dan zal het zelfs de cipiers maar weinig verbazen dat ze gebruikt worden als pasmunt om te ontsnappen.

Dat er dus niemand veinst uit de lucht te vallen en van scha en schande te spreken! De verontwaardiging van de burgerlijke goegemeente over de daden van revolutie die haar niet langer buiten schot houden dient alleen maar om ons de moraal van de pacificatie te doen slikken. De professionele fabricanten van *meningen* en *waarden* hebben slechts één doel: de overheersing in stand houden en het ons onmogelijk maken om als bewuste individuen onze eigen keuzes te maken die zich noch door een strafwetboek, noch door een moraal van berusting en onderwerping laten bepalen. Aan ons om in de contradicties van het heden een ethiek van vrijheid te vrijwaren die ons toelaat de strijd te voeren die we willen voeren.

29 april Brussel – De arbeiders van het chemisch bedrijf Cytec in Drogenbos sluiten vier directieleden opnieuw op. Ze worden pas vrijgelaten na de afloop van de onderhandelingen met de vakbonden.

29 april Gent – Drie aula's van de Faculteit Criminologie van UGent wordt een tijdlang bezet in solidariteit met de opstanden in de gevangenissen en gesloten centra en in het bijzonder in

solidariteit met de verwoesting van het isolatiekwartier van Brugge begin april. De lessen worden die dag afgelast.

30 april Leuven – Twee combi's van de spoorwepolitie worden in brand gestoken. *"Groeten aan de Griekse kamaden die na de opstand van december in de bak zitten. Groeten aan iedereen die niet blind de bevelen van de flikken volgen en zich verzetten. Te veel wordt dit betaald met de dood (zoals in Schaarbeek). Maar*

we vergeten niet en geven niet op. Vuur en vlammen voor staat en kapitaal!"

3 mei Vottem – Een gevangene uit het gesloten centrum van Vottem valt een cipier aan. Daarop leggen al het gevangenispersoneel het werk neer. Ze spreken van een markante stijging van agressieve confrontaties tussen gevangenen en cipiers.

4 mei Brussel – Wanneer de politie de inzitters van een gestolen wagen wilt arresteren in Anderlecht worden ze beschoten met een kalashnikov. Daarna volgt een achtervolging door heel Brussel, een man wordt gearresteerd in Schaarbeek, de andere verschanst zich een tijdlang in een huis.

‘Vraag ons niet naar de formule die je toegang geeft tot werelden, maar een misvormde lettergreep is, droog als een tak. Vandaag kunnen we je enkel zeggen wat we niet zijn, wat we niet willen.’

E. Montale

Het leven kan niet gewoon iets zijn om je aan vast te klampen. Er bestaat een idee dat iedereen minstens één keer door het hoofd schiet. We beschikken over een mogelijkheid die ons meer vrij maakt dan goden: de mogelijkheid om eruit te stappen. Dat is een idee dat tot het einde moet geproefd worden. Niets en niemand verplicht ons ertoe te leven. Zelfs de dood niet. Daarom is ons leven een *tabula rasa*: een lei waarop niets geschreven staat en die dus alle mogelijke woorden bevat. Met zo'n vrijheid kunnen we niet leven als slaven. Slavernij is voor degenen die *veroordeeld zijn tot het leven*, degenen die gedwongen zijn tot de eeuwigheid, niet voor ons. Voor ons is er het ongekende.

Het ongekende van gebieden om zich in te wagen, onverkennde gedachten, garanties die ontploffen, vreemden die we het leven kunnen aanbieden. Het ongekende van een wereld waarin je eindelijk je surplus aan zelfliefde zou kunnen weggeven. Risico ook. Het risico van brutaliteit en angst. Het risico om uiteindelijk de *levenspijn* in het gezicht te kijken. Eender wie beslist om een einde te brengen aan de *job van het bestaan*, komt al deze dingen tegen.

Onze tijdsgenoten lijken te leven van jobs, wanhopig jonglerend met duizend-en-één verplichtingen, tot en met de meest triestige – de verplichting je te amuseren. Ze verdoezelen het onvermogen om hun eigen levens te bepalen met gedetailleerde, op hol geslagen activiteit; de snelheid die gepaard gaat met alsmaar meer passieve gedragingen. Ze zijn zich niet bewust van de lichtheid van het negatieve.

We kunnen ervoor kiezen om niet te leven. Dat is de mooiste reden om jezelf met trots open te stellen voor het leven. ‘Er is altijd nog tijd om de deur achter je dicht te slaan; je kan dus net zo goed rebelleren en spelen’ - zo spreekt het materialisme van de vreugde.

We kunnen ervoor kiezen om niet te handelen en dat is de mooiste reden om het wél te doen. Als we de kracht van alle daden waartoe we in staat zijn in onszelf verzamelen, zal geen enkele baas ons ooit kunnen beroven van de mogelijkheid om te weigeren. Wat we zijn en wat we willen, begint met een *nee*. Daaruit komt de enige reden voort om op te staan ‘s ochtends. Daaruit komt de enige reden voort om gewapend over te gaan tot de aanval op een orde die ons verstikt.

Aan de ene kant is er het bestaande, met haar gewoontes en zekerheden. En aan de zekerheid, dat sociale gif, kan men sterven.

Aan de andere kant is er de opstand, het ongekende dat openbarst in ieders leven. Het mogelijke begin van een overdreven praktijk van vrijheid.

[Beide tekstfragmenten overgenomen uit *Met getrokken dolken tegenover het Bestaande, haar verdedigers en haar valse critici*, uitgebracht door Typemachine, verkrijgbaar via Uitbraak]

Deze wereld vergiftigt ons en dwingt er ons toe nutteloze en schadelijke activiteiten te doen; ze legt ons de nood aan geld op en berooft ons van gepassioneerde relaties. We worden oud tussen mannen en vrouwen zonder dromen, vreemden in een werkelijkheid die geen plaats laat voor onze uitbarstingen van gulheid. We zijn geen partizanen van de zelfverloochening. Maar het beste dat deze samenleving ons kan bieden (een carrière, faam, een plotse winst, ‘liefde’) interesseert ons eenvoudigweg niet. Het geven van bevelen doet ons al evenveel walgen als de gehoorzaamheid. Net zoals alle anderen worden we uitgebuit en we willen nu meteen een einde brengen aan de uitbuiting. Voor ons heeft de revolte geen andere rechtvaardiging nodig.

Ons leven ontglipt ons en gelijk welk klassendiscours dat er niet in slaagt dat als uitgangspunt te nemen, is simpelweg een leugen. We willen de sociale bewegingen geen richting geven of ondersteunen, maar eerder deelnemen aan de al bestaande bewegingen, in de mate waarin we er gedeelde noden in herkennen. In een *buitensporig* perspectief van bevrijding bestaan er geen superieure strijdvormen. De revolte heeft alles nodig: kranten en boeken, wapens en explosieven, overweging en gevloek, gif, dolken en brandstichting. De enige interessante vraag is *hoe ze te combineren*.